

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **G. S. Q.**, nar., st. přísl., t. č.
pobytem, zastoupená JUDr. J. B., obecným
zmocněncem, bytem D. b. 144D/3413, Z.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č.j. OAM-28/ZA-ZA11-VL18-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené tlumočníci Mgr. V. D. A. C., bytem P. 95/29, B. **se přiznává** odměna za tlumočnický úkon ve výši 700 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 4. 7. 2017 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č.j. OAM-28/ZA-ZA11-VL18-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žalobkyni se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul obsah žádosti o mezinárodní ochranu, údajů k ní poskytnutých žalobkyní a zejm. pohovoru k udělení žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 19. 1. 2017. Z pohovoru vedeného za přítomnosti tlumočnice z jazyka španělského především vyplynulo, že ve vlasti žalobkyně žila se svým manželem v jeho domě, přičemž sama má i vlastní domek, který stojí v Havaně. Před svým odjezdem do ČR za svou dcerou a jejím manželem byla zaměstnaná. Na Kubě neměla žádné problémy se státními orgány. Po návratu z ČR na podzim 2015 byla její situace normální, nic negativního se jí nepříhodilo. Její cestu do ČR financoval její zeť J. S. Do ČR odjížděla tentokrát s úmyslem se již nevrátit do vlasti a zůstat zde s dcerou. Její manžel však o tom nevěděl, prostě se s ním rozloučila a bylo to. O mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně po příjezdu, protože si myslela, že v Zastávce bude hodně práce, a také chtěla strávit svátky s rodinou a užít si Štědrý večer. Jiné možnosti, jak zůstat legálně v ČR, žalobkyně neznala. V případě návratu na Kubu se obává, že by nemohla znovu vycestovat za rodinou do ČR. Výslovně uvedla, že na Kubě neměla potíže s dostupností lékařské péče ani problémy s léčbou astmatu. V ČR však nemá tolik problémů s dýcháním, neboť na Kubě je více znečištěné prostředí. Žalobkyně nevyužila závěrem pohovoru právo na zpětné přetlumočení protokolu, který podepsala.

Žalovaný dále vycházel při posouzení žádosti žalobkyně ze zpráv o zemi původu, konkrétně z výroční zprávy Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, dále z Výroční zprávy Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, z Úředního věstníku Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky, Zákona o migraci ze dne 20. 9. 1976 v novelizovaném znění ze dne 16. 10. 2012, z Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro kubánské občany ze dne 14. 11. 2016 a z Informace MZV ze dne 15. 3. 2017. Žalobkyně po seznámení se s podklady pro rozhodnutí nenavrhla žádné doplnění podkladů ani neuvedla žádné další skutečnosti.

Žalovaný nejprve zdůvodnil, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, podle nichž by byla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak dospěl k závěru, že žalobkyně nemohla pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Proto uzavřel, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledována podle § 12 písm. a) zákona o azylu ani neměla odůvodněný strach z pronásledování podle § 12 písm. b) téhož zákona a azyl se jí neuděluje.

Dále se věnoval otázce zkoumání podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu. Uvedl, že z výpovědí žalobkyně, evidence žadatelů

o azyl ani ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků ve smyslu tohoto ustanovení. Proto žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Dále se žalovaný zabýval podmínkami pro udělení tzv. humanitárního azylu. Ke konkrétním okolnostem případu žalovaný uvedl, že žalobkyně je dospělou osobou a nemá podle svých slov žádná zdravotní omezení, která by jí měla bránit ve výkonu jakéhokoliv zaměstnání. Ostatně, vyjádřila ochotu pracovat i v ČR. Léčí se pouze dlouhodobě na astma, nevyžaduje však žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči, přičemž sama uvedla, že v zemi původu měla potřebnou léčbu k dispozici. Žalovaný připomněl majetkové a rodinné poměry žalobkyně v zemi původu a uvedl, že žalobkyně konec konců může využít i podpory své dcery a jejího manžela, kteří financovali i její předchozí cesty do ČR i její zdejší pobyt. Humanitární azyl je udělován za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a pokud by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žadatelky však takové skutečnosti nebyly shledány.

Stran hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný vycházel z týchž zpráv o zemi původu založených ve správním spisu a nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný dále zkoumal, zda žalobkyni nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení či jiného nelidského zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalobkyně však v průběhu správního řízení neuváděla a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by žalobkyně byla v případě návratu do země původu vystavena skutečně hrožícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný poukázal i na aktuální změny migrační legislativy na Kubě dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012, a touto novelou došlo k rozšíření možností kubánských občanů cestovat do zahraničí, a dále novelu č. 989 ze dne 5. 12. 1961, v důsledku níž se neznárodňuje majetek emigrujících osob. Žalovaný uvedl, že ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. Po zhodnocení všech zjištěných okolností žalovaný uvedl, že neshledal žádné objektivní překážky, které by reálně bránily žalobkyni v návratu do země původu. Žalovaný též připomněl, že na Kubě toho času neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný v závěru svého hodnocení uvedl, že případné vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Na území ČR sice žije dcera žalobkyně se svým manželem, nicméně samotná existence rodinných vazeb na území ČR nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. Aby bylo možno uvažovat o užití čl. 8 Úmluvy, je třeba skutečné rodinné vazby, tedy manželství či rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň jejich integrace jednotlivých členů rodiny a nemožnosti zpětné integrace v zemi původu bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. V případě žalobkyně však o tuto situaci nejde, na Kubě žije její manžel a žalovaný neshledal žádné objektivní překážky jejího vycestování do vlasti. Pokud chce žalobkyně pobývat v ČR se svou dcerou a jejím manželem, musí tak učinit v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a

ani § 14b zákona o azylu, neboť v ČR nebyla udělena doplňková ochrana žádnému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu tohoto ustanovení.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně především uvedla, že u projednávání věci ve správním řízení sice byl překladatel, ovšem žalobkyně nerozuměla veškerým podrobnostem při podávání vysvětlení ke své žádosti. Nebyla tak zohledněna především otázka spojení rodiny, tedy spojení žalobkyně s dcerou, která je v ČR provdána, a nebyl dále řádně vyhodnocen její zdravotní stav, přičemž naopak byla přeceněna otázka majetkových poměrů žalobkyně a jejich vyhodnocení v tom směru, že z pohledu hmotného zabezpečení v zemi původu je považována za poměrně majetnou osobu. Pro žalobkyni je však nejdůležitější otázka spojení s dcerou a eventuální podíl na výchově jejich dětí, které se dcera chystá s ohledem na věk i uzavření manželství pořídit se svým manželem. Další námitka žalobkyně směřuje k jejímu zdravotnímu stavu, k němuž tvrdí, že zůstala nedoceněna její onemocnění astmatem, kterým žalobkyně dlouhodobě trpí a kdy se její zdravotní stav i při kratším pobytu u dcery zlepšil a je tu dostupná lékařská péče pro kohokoliv, a nikoliv jen pro „vyvolené“ občany Kuby. S léčením jí dlouhodobě pomáhala dcera s manželem, neboť jí posílali léky na astma, zejm. ústní spreje umožňující lepší dýchání. Podle svého přesvědčení žalobkyně uplatňovala ve správním řízení zejm. důvody podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu, tedy jednak azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu. K možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny žalobkyně poukázala na to, že se svým manželem na Kubě dlouhodobě nežije a lze říci, že jsou odloučení. K možnosti udělení humanitárního azylu uvedla, že důvody zvláštního zřetele naznačila ve správním řízení a pouze jazyková bariéra či její případné špatné vyjádření byly překážkou nepochopení toho, co chtěla žalobkyně sdělit. Důvody, které by vylučovaly udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu, podle jejího názoru nebyly jednoznačně zjištěny. K prokázání uvedených skutečností navrhla žalobkyně výslech své dcery Y. T. S., nyní S. a popř. i výslech jejího manžela J. S. Z uvedených důvodů navrhla žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k jednotlivým námitkám uvedl následující. Předně konstatoval, že během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo žalobkyni umožněno sdělit vše, co považovala za podstatné z hlediska osvětlení důvodů podané žádosti o mezinárodní ochranu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žít v ČR se svou dcerou Y. T. S., nyní S. (nar.). Žalovaný shrnul podstatný obsah pohovoru a konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly být relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně vycestovala z Kuby zcela legálně, aniž by měla jakékoliv problémy, přičemž již dříve z Kuby cestovala do ČR, následně se na Kubu vrátila a ani poté neměla ve vlasti žádné problémy. Pokud se žalobkyně domáhá azylu za účelem sloučení rodiny, pak žalovaný uvedl, že toto ustanovení zákona o azylu na případ žalobkyně vůbec nedopadá, neboť ze všech shromážděných informací nevyplývá, že by některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu byl udělen azyl. Totéž pak lze tvrdit i v případě neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby

požívající doplňkové ochrany. Ani pro tuto variantu doplňkové ochrany v předmětné věci ze zjištěných okolností nevyplynulo, že by některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu § 14b zákona o azylu byla na území ČR udělena doplňková ochrana. K tvrzení žalobkyně týkající se neudělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že se zabýval její rodinnou, sociální a ekonomickou situací, věkem i zdravotním stavem a pečlivě její případ posoudil, nicméně důvody k udělení humanitárního azylu neshledal. Žalovaný zdůraznil, že humanitární azyl se uděluje jen v ojedinělých a velmi závažných případech. Žalobkyně se sice dlouhodobě léčí s astmatem, avšak její zdravotní stav nevyžaduje žádnou specializovanou či v zemi původu nedostupnou péči. V tomto směru žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu k humanitárnímu azylu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Krajský soud ve věci nařídil jednání, neboť žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Ústní jednání se konalo dne 28. 2. 2018 za přítomnosti žalobkyně, jejího zástupce, ustanovené tlumočnice z jazyka španělského a zástupce žalované. Krajský soud při jednání nejprve vyslechl procesní návrhy obou stran. Žalobkyně uvedla, že má velké obavy, že by jí v případě návratu do vlasti nebylo znovu uděleno vízum, aby mohla znovu navštívit dceru v ČR. Zástupkyně žalované shrnula obsah vyjádření žalovaného. Krajský soud poté shrnul obsah soudního a správního spisu.

Ze **správního spisu** předně vyplývá, že protokol o pohovoru ze dne 19. 1. 2017 byl proveden za přítomnosti tlumočnicka (konkrétně tlumočnice E. K. ze španělštiny, tlumočnický slib složen téhož dne). Vyplývá z něho, že žalobkyně žila s manželem, byla na Kubě zaměstnaná. Uvedla, že dcera má pro ni přednost, chce být s ní v ČR. Manžel nevěděl, že v ČR chce zůstat. Ve vlasti problémy s léčbou astmatu a její dostupností nikdy neměla. V protokolu je uvedeno, že žalobkyně nevyužila svého práva na zpětné přetlumočení protokolu. Dále jsou ve správním spisu obsaženy informace o zemi původu, konkrétně z výroční zprávy Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, dále z Výroční zprávy Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, z Úředního věstníku Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky, Zákona o migraci ze dne 20. 9. 1976 v novelizovaném znění ze dne 16. 10. 2012, z Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro kubánské občany ze dne 14. 11. 2016 a z Informace MZV ze dne 15. 3. 2017. Ve správním řízení proběhlo i seznámení se s podklady, které žalobkyně za přítomnosti tlumočnicka podepsala.

Dále krajský soud vyzval strany k vyjádření se k obsahu správního spisu. Žalobkyně se prostřednictvím zástupce vyjádřila v tom smyslu, že některé údaje uvedené v protokolu o pohovoru nejsou úplně pravdivé, zejm. údaj o vlastnictví dvou domů na Kubě. Žalobkyně žila v podnájmu v domě svého manžela, rozešli se a už spolu nežijí. Zástupce žalovaného uvedla, že majetkové poměry žalobkyně jsou spíše nadprůměrné, a skutečnost, zda žije či nežije s manželem, není pro věc podstatná. K dotazu soudu

žalobkyně upřesnila, že otázka společného soužití s manželem nebyla při pohovoru podrobně řešena.

K navrhovaným důkazům výsledkem svědků (dcery žalobkyně a jejího manžela) zástupce žalobkyně doplnil, že tyto důkazní návrhy měly směřovat k prokázání zázemí žalobkyně v ČR. Zástupce žalobkyně sdělil, že na těchto důkazních návrzích netrvá. Proto o nich soud nerozhodoval. Krajský soud dále k důkazu provedl výpis z evidenční karty OAMP žadatelky (...) Y. S. (nar. ..., provdána dne ...), z něhož vyplývá, že dceři žalobkyně byla udělena doplňková ochrana ke dni 23. 10. 2013 na 24 měsíců a dále jí byla doplňková ochrana prodloužena na dalších 24 měsíců, nicméně dcera žalobkyně se jí vzdala ke dni 26. 7. 2017. Jelikož strany neměly další návrhy na dokazování, krajský soud je ukončil a po slyšení závěrečných návrhů přistoupil k rozhodnutí o věci samé.

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu mezi stranami v posuzované věci bylo především vyhodnocení podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) a tzv. humanitárního azylu, jakož i doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu), resp. z důvodu možného porušení mezinárodních závazků ČR (§ 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu). Žalobkyně však také namítala, že ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný dopustil procesních vad, a to zejm. při konání pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany

Krajský soud se nejprve zabýval hodnocením žalobních námitek směřujících do průběhu správního řízení, a to z pohledu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že při pohovoru dne 19. 1. 2017 byla přítomna tlumočnice z jazyka španělského paní E. K. Z obsahu protokolu není zřejmé, že by v průběhu tlumočení došlo k jakýmkoliv nedorozuměním, že by se žalobkyně doptávala na smysl některých otázek atd. Naopak je zjevné, že jí byla poskytnuta možnost sdělit žalovanému svůj „azylový příběh“ a vylicít rozhodné okolnosti, o něž opírá svou obavu z návratu do země původu. Jak je rovněž z protokolu zřejmé, žalobkyně nevyužila svého práva na zpětné přetlumočení obsahu protokolu. Za této situace krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že by při pohovoru nemohla sdělit podstatné okolnosti týkající se jejího rodinného života na Kubě či rodinného života své dcery v ČR, jehož by chtěla být součástí. Pokud pak při jednání soudu dne 27. 2. 2018 vyplynulo, že ne všechny okolnosti (zejm. ohledně soužití s manželem na Kubě) žalobkyně sdělila korektně a dostatečně podrobně, nelze to přičítat jako pochybení žalovanému. Pokud by žalobkyně v průběhu řízení shledala, že chce ještě k věci něco dalšího uvést či upřesnit některé skutečnosti, mohla svého práva využít příp. posléze při možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí, což se rovněž nestalo. Tyto námitky žalobkyně jsou tedy zcela nedůvodné.

Další žalobní námitky již směřují do věci samé. Krajský soud se nejprve zabýval posouzením správnosti hodnocení podmínek pro udělení tzv. azylu za účelem sloučení rodiny a tzv. humanitárního azylu. Právní rámec je obsažen v ustanovení § 13 zákona o azylu, podle něhož platí, že *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.* Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se „rodinným příslušníkem“ pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) *manžel nebo partner azylanta*, b) *svobodné dítě azylanta mladší 18 let*, c) *rodič azylanta mladšího 18 let*, d) *zletilá*

osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Jak je zřejmé, žalobkyně opírala svou představu o možném splnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny o úsudek, že je takovým rodinným příslušníkem azylanta. Nicméně tak tomu zjevně při použití jazykového výkladu a argumentu a limine není, neboť její dcera Y. S. získala v ČR pouze doplňkovou ochranu, nikoliv azyl, takže vůbec nepřipadalo v úvahu, aby žalovaný posuzoval dále jejich rodinný vztah ve vazbě na ustanovení § 13 odst. 2 zákona o azylu. Proto jsou námitky směřující k aplikaci tohoto ustanovení žalovaným nedůvodné.

Co se týká ustanovení § 14 zákona o azylu, podle něhož platí, že „*jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“ K výkladu ustanovení § 14 zákona o azylu krajský soud uvádí následující. Dotčené ustanovení je formulováno poněkud úsporně, což je pochopitelné i s ohledem na jeho účel, jímž je postihnout zcela specifické případy, za nichž by bylo nehumánní žadateli ochranu ve formě mezinárodní ochrany (azylu) neposkytnout. Jak uvádí Nejvyšší správní soud, „*správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Shora citované ustanovení je kombinací neurčitěho právního pojmu („*případ zvláštního zřetele hodný*“) a správního uvážení („*lze udělit humanitární azyl*“), jak již ostatně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72. Vzhledem ke kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení v dotčeném ustanovení je tak při jeho aplikaci nezbytné nejprve interpretovat neurčitý právní pojem „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a posoudit jeho naplnění v konkrétní věci. Dojde-li správní orgán k závěru, že lze případ žadatele subsumovat pod zmiňovaný neurčitý pojem, přichází pak na řadu správní uvážení, v rámci něhož správní orgán rozhodne, zda bude humanitární azyl žadateli udělen či nikoliv (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27).

Žalovaný se poměrně podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval osobní i majetkovou situací žalobkyně v zemi původu. Lze mu dát zcela za pravdu, že zjištěné okolnosti nezavdávají důvody k úvaze o naplnění pojmu „*případ zvláštního zřetele hodný*“. Žalobkyně se odvolávala na svůj zdravotní stav (léčba astmatu), který se v ČR zlepšil, neboť jsou tu vhodnější klimatické podmínky a kvalitní lékařská péče. Ze skutečností uvedených samotnou žalobkyní v pohovoru však vyplývá, že s astmatem se léčila dlouhodobě (30 let) a nikdy s dostupností léčby na Kubě neměla problémy. Je samozřejmě možno uvěřit, že se jí zdravotní stav v podmínkách ČR zlepšil či stabilizoval, ovšem onemocnění astmatem kompenzované při zavedené léčbě jen těžko může odůvodňovat naplnění představy případu zvláštního zřetele hodného. Žalobkyně není nijak omezena ve své pracovní schopnosti, nebyla v poslední době hospitalizovaná, takže nelze z ničeho usuzovat na takové zdravotní komplikace, které by odůvodnily úvahu o udělení humanitárního azylu. Konec konců, léčba astmatu jednoznačně nebyla důvodem

příjezdu žalobkyně do ČR. Samotné rodinné problémy (odloučení s manželem) či touha pobývat s dcerou na českém území mezi takové důvody zcela zřejmě rovněž nepatří. Žalovanému lze přitakat i v jeho úvaze, že pokud jde o léky, které by na Kubě nemusely být dostupné, lze vycházet z toho, že nic nebrání příbuzným žalobkyně, aby jí i nadále takto vypomáhali na dálku a posílali léky poštou. Krajský soud tedy v intencích ustanovení § 14 zákona o azylu ve smyslu ustálené judikatury neshledal nic, co by nasvědčovalo zneužití správního uvážení či nezákonnosti při aplikaci tohoto pravidla žalovaným na případ žalobkyně, a proto její námitky v tomto směru považuje za nedůvodné.

Institut doplňkové ochrany je pak zakotven v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Za vážnou újmu se podle tohoto zákona mj. považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) s.ř.s.]. Žalobkyně svou úvahu mířící k aplikaci tohoto ustanovení již nijak blíže nekonkretizovala, nicméně krajský soud v tomto ohledu konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i výkladem tohoto ustanovení a dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nemůže dojít v případě jejího navrácení do země původu k žádnému porušení mezinárodních závazků ČR. K tomu krajský soud dodává, že ani tím, že žalobkyně již podruhé navštívila svou dceru s manželem v ČR a pobývala u nich, nelze mít za to, že tu má své trvalé rodinné vazby, které by bylo třeba ochránit ve smyslu čl. 8 Úmluvy (právo na rodinný a soukromý život). Na tom nic nemění ani případný rozchod žalobkyně s jejím manželem na Kubě, neboť žalobkyně s ním netvoří ve smyslu čl. 8 Úmluvy z hlediska svého dlouhodobého rodinného soužití rodinu. Na okraj věci lze poznamenat, že tato varianta doplňkové ochrany je obvykle chápána jako obdoba humanitárního azylu, tedy institut určený pro řešení zcela výjimečných případů, v nichž by navrácení cizince do země původu bylo zcela v rozporu s lidskoprávními standardy, jimiž je ČR vázána (viz k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2008, přístupný na www.nssoud.cz). Pokud žalovaný dospěl k závěru, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu nejsou naplněny, postupoval zcela správně a zákonně.

Udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu je vázáno obdobně jako u azylu za účelem sloučení rodiny na naplnění pojmu „rodinný příslušník osoby požívající doplňkové ochrany“ ve smyslu § 14b odst. 2 zákona o azylu, jímž se rozumí *a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.* V tomto ohledu lze žalovanému vytknout, že se v napadeném rozhodnutí poněkud více nezabýval postavením dcery žalobkyně Y. S., která byla v období 23. 10. 2013 až 26. 7. 2017 poživatelkou doplňkové ochrany, tedy i k datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (23. 6. 2017), nikoliv však již k datu rozhodování zdejšího soudu. Nicméně z hlediska závěru o možném splnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení by to na věci nemohlo nic změnit, neboť v tomto případě žalobkyně

nesplňuje per argumentum a limine ani jednu z možností předvídaných citovaným ustanovením, neboť dcera žalobkyně byla osobou starší 18 let, a nebyla tedy k datu vydání napadeného rozhodnutí nezletilým potomkem mladším 18 let, ačkoliv byla poživatelkou doplňkové ochrany. Žalobkyně tedy nemohla být kvalifikována jako rodinný příslušník osoby požívající doplňkové ochrany. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že přes určitý nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani v tomto ohledu žalovaný nijak nepochybil, pokud uzavřel, že doplňkovou ochranu ve smyslu § 14b odst. 2 zákona o azylu nelze udělit. Ani v tomto ohledu nejsou námitky žalobkyně důvodné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Výroky II a III tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku IV tohoto rozsudku o odměně tlumočníka ustanoveného usnesením zdejšího soudu ze dne 9. 2. 2017, č.j. 33 Az 5/2016 – 33. Ustanovenému tlumočnickovi ze španělského jazyka Mgr. V. D. A. C. krajský soud přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu ve výši 700 Kč, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 v částce 350 Kč za jednu započatou hodinu (tzn. celkem za dvě hodiny trvání jednání dne 27. 2. 2018). Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.), a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku IV tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.